

LBRIS

We know
books

Copyright @Ioana Trif

Copyright @LITERPRESS PUBLISHING 2022

*Toate drepturile rezervate,
inclusiv reproducerea de fragmente din carte*

LITERPRESS PUBLISHING

Str.Brebu, nr.3, sector 2, București

Email: Literpress@gmail.com

Magazin virtual: www.literpress.ro

Grafica coperta: *Hayalperest*

Tehnoredactare: *Cristian Negoii*

ISBN: 978-606-95182-2-9

*Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului și autorului este strict interzisă și se pedepsește conform*

Legii dreptului de autor

Ioana Trif

*Arderea
Vrăjitoarei*

Fantasy

~Vol.2~

LITERPRESS, 2022

București



Aradia știa bine ce o anunța scrisoarea pe care o ținea strâns în mâini, dar pentru asta tot simțea o bucurie nemaipomenită. Miroși hârtia și închise ochii să-i audă șoapta. Era aproape, îi vedea deja umbra plutindu-i deasupra capului, îi simțea parfumul inundându-i nările.

„*Sora mea,*

Sper ca aceste vorbe să te găsească bine, veselă și fericită. Mă îndrept către tine, sper că această veste are să te bucure. I-am scris și regelui Makar, care s-a bucurat de aceste noutăți. L-am rugat să nu îți spună nimic, voiam să te surprind.

Aș vrea să mă ierți că nu te-am chemat și nu ți-am scris, dar fericirea m-a luat pe nepregătite. Enar știe că tu ești sufletul meu pereche, că ce este între noi nu poate fi frânt. Dar îl iubesc din tot sufletul, să știi! Iar el este minunat, ai să vezi!

Venim cu toții, pentru că aș vrea neapărat să-l cunoști înainte să mă căsătoresc cu el. Sunt sigură că vă veți înțelege cât se poate de bine, dar este foarte important să-ți văd ochii, pentru că ei nu vor putea să mintă.

Fratele lui Enar, regele Baldur ne-a spus că dorește să profite de situație și de călătorie, să ne însoțească. Au de discutat lucruri ca între regi, iar regele tău a fost deschis la vizita noastră, lucru care m-a bucurat nespus.

Deci, pregătește-te surioara mea iubită, suntem pe drum, închide ochii și ai să ne vezi.

P.”

Aradia împături scrisoarea și o strânse tare la piept. Sigur că știa, îi auzise vorbele dulci, iar bucuria îi era peste măsură. În sfârșit avea să o vadă pe Pandora, iubita ei prietenă. Și mai mult de atât, avea să-l cunoască pe acel minunat prinț care o fermecase.

Cu siguranță trebuia să fie o creatură încântătoare, un războinic adevărat, pentru că altfel nu ar fi reușit să o cucerească pe minunata Pandora. Nu mai simțise atâta nerăbdare de foarte mult timp. Se îndrepta către sala tronului, cu scrisoarea strânsă la piept și cu inima plină de fericire.

Regele Makar stătea în capul mesei, însoțit de fiica lui, Cornelia. Nobilii începeau să-și facă apariția pentru consiliul de coroană.

— Aradia, ce bine că ai venit, în sfârșit! Pe unde ai umblat?

— Las-o Cornelia, nu vezi ce zâmbet minunat are pe buze?

Regele râse cu poftă, mulțumit de faptul că participase la o asemenea surpriză.

— Oh, dar ce se întâmplă? Se pare că este ceva ce eu nu știu.

— Haide, spune-i tu! îi zise Makar Aradiei. Era mulțumit de fericirea pe care i-o putea citi pe chip.

— Pandora vine în vizită, este deja pe drum! Și vine însoțită de prințul Enar, logodnicul său și de fratele acestuia, regele Baldur. De multă vreme îmi doresc să-i cunosc pe amândoi. Majestate, îți mulțumesc că-i primești!

— Cu mare drag, draga mea. Știu cât de mult o iubești pe Pandora, iar eu sunt fericit să-mi deschid ușile pentru un rege atât de renumit precum Baldur. Vizita lui mă umple de bucurie!

— Păi cum, Pandora se căsătorește cu fratele regelui? Mă așteptam să găsească o partidă mai bună...

Chipul Aradiei se întunecă. Cornelia îi era dragă, petreceau mult timp împreună și se străduia s-o învețe cât mai multe, însă uneori vedea o umbră în privirea ei, o umbră care nu-i plăcea deloc. Îl iubea și pe rege, era la curtea lui de prea mulți ani, slujise alături de tatăl și de bunicul lui și făcuse tot posibilul să apere regatul, însă el greșise cu privire la prințesă. O lăsase să-și facă de cap și tot ce îi ieșea pe gură era iertat.

— Pandora l-a ales pe Enar din dragoste, ea este deja regină, are regatul ei, cel pe care i l-a lăsat moștenire mama ei, nu are nevoie de o căsătorie din interes.

Aradia se opri acolo, nu voia să-i spună mai multe. Cornelia știa foarte bine situația Pandorei, însă răutatea o făcea să vorbească.

— Ei, până la urmă nici ea nu se căsătorește chiar cu un om de rând, ci cu un prinț, nu-i așa? Și iată că prințul va deveni rege. Și nu doar atât, dar regatul Pandorei va deveni mai bine apărat după alianța cu regele Baldur, completă o voce tânără de femeie.

Mara poposise la poarta regelui în urmă cu nouă luni. O biată fată, tânără și frumoasă, care nu avea nimic și pe nimeni, fusese atacată de animalele sălbatice în pădurea de lângă palat. Fusese lăsată să intre de către soldați și adusă în sala cea mare la ordinele regelui. Se prăbușise la picioarele Corneliei, care o îngrijise zi și noapte, fără încetare.

Mara spunea că nu-și mai aduce aminte de nimic, nu știa de unde venea, își știa doar numele și momentul în care fusese atacată. Părea o tânără educată și deșteaptă, care știa să vorbească și să se descurce. Regele dăduse sfoară-n țară, dar nimeni nu părea s-o fi dat dispărută.

Imediat după ce își recăpătase cunoștința, se lipise de Cornelia și deveniseră de nedespărțit, iar regele o privea cu

mare drag. Trebuia să recunoască faptul că îi plăcea foarte mult de ea și era fericit pentru fata lui. Aradia îi ținea companie și o învăța tot soiul de lucruri, dar relația lor era cât se poate de complicată.

Aradia stătea în consiliul coroanei, era singura femeie ce își avea locul acolo. Nobilii o ascultau și o întrebau tot soiul de lucruri, iar Cornelia ura uneori importanța pe care o avea.

— Doresc un loc în consiliu, tată!

— Te rog să nu mai vorbești despre asta. Știi foarte bine că tradiția lasă doar două femei să participe la așa ceva, regina și...

— Aradia, da! Știu! Dar mama nu mai este, ar trebui să stau eu în locul ei!

— Lucrurile nu merg așa, ți-am spus de prea multe ori, fata mea! Următoarea regină a acestui regat va fi soția fratelui tău, știi asta!

Sigur că știa asta, o auzise de când se știa pe lume, cu toate că era departe de momentul acceptării. Și acum iată că avea în față o poveste despre o regină care se căsătorea din iubire, cu toate că întreaga lume încerca să o convingă că așa ceva era imposibil și de neconceput.

— Da, ai dreptate, își ia un soț pe care-l iubește, dar care îi va și întregi regatul, norocoasă regina Pandora, cine mai e ca ea?

Cornelia se ridică de la masă și plecă. Pașii ei se auzeau în toată sala.

— Cornelia, vino înapoi!

— Regele meu, las-o să plece, știi că nu se va întoarce.

Regele bătu cu pumnul-n masă, iar chipul i se întunecă. Fiul lui, prințul moștenitor, era orb și mut în fața datoriei sale, își ținea mințile acoperite și se lupta la fiecare pas să fie lăsat în

pace. Cornelia era o ființă rebelă, care nu voia să asculte nimic din ceea ce i se spunea. Și acum erau pe drum un rege, o regină și un prinț.

— Știi Aradia, dar lucrurile sunt ceva mai complicate, iar eu nu știu să-mi stăpânesc pruncii. Cum aș putea să stăpânesc un regat? Mara, rogu-te mergi după ea și vezi dacă este bine. Tu ești o fată deșteaptă, poate că ai putea să-i spui, așa încât să priceapă, că nu este bine ceea ce face.

— Da, stăpâne.

Mara se ridică de la masă și dispăru. Amândoi o priviră în tăcere până când ușile înalte se închiseră în urma ei.

— Makar, ascultă-mă, Cornelia este...

— Aradia, am nevoie de tine. Cred că amândoi am scăpat-o pe fata asta de sub control și-mi e teamă că vom avea de furcă cu ea.

— Nu-i chiar așa de rău, este încăpățânată și cât se poate de ambițioasă, va fi o regină pe cinste.

— Nu sunt chiar așa de sigur, din păcate. Fiica mea nu poate deveni regină, fără să fie soție mai întâi și ea nu vrea să audă nimic despre așa ceva. Când regina Pandora mi-a scris că dorește să vină să te vadă, să-l aducă și pe viitorul ei soț, pentru ca tu să-l cunoști, am rugat-o să-i propună regelui Baldur să-i însoțească. Iar ea mi-a făcut acest favor.

— Serios? Te gândești să o căsătorești pe Cornelia cu el?

Regele oftă adânc. Fața îi era brăzdată de trecere timpului și de lucrurile pe care le văzuse în viață.

— Mă uit la tine și îmi dau seama că nu te-ai schimbat deloc. Chipul tău minunat este la fel ca atunci când l-am văzut prima oară. Când eram doar un băiețandru îmi fluturau urechile de fericire atunci când îți făceai apariția. Vorbele lui o făcură

pe Aradia să zâmbească. Dar acum mă întristează prezența ta, pentru că îmi aduci aminte de faptul că trecerea anilor este nemiloasă pentru mine.

Makar se ridică în picioare și încep să se plimbe prin sală. Nu reușea să stea locului atunci când ceva îl supăra, așa fusese mereu. Aradia se gândi la toți anii pe care îi petrecuse în sala tronului.

— Cred că nu este atât de ușor nici pentru tine, nu-i așa? Mă știi de când m-am născut, ai fost lângă tatăl meu și mai înainte de asta de bunicul meu, când a clădit acest regat. Ei nu mai sunt, în curând nu voi mai fi nici eu, însă tu ești încă aici.

Aradia tuși nervoasă. Nu-i plăcea să vorbească despre asta, nu voia să-și aducă aminte despre faptul că toți oamenii de lângă ea dispăreau în prăpastia nemiloasă a timpului, iar ea se prefăcea mereu că nici măcar nu existaseră vreodată.

— Ce anume te neliniște?

— Fiul meu va fi rege, sunt sigur că nu unul excepțional, dar sper că unul bun. Cu ajutorul tău va lua deciziile potrivite, de asta sunt sigur. Îl vei ghida și toate problemele sale vor dispărea. Dar ce are să se aleagă de Cornelia? Fata asta nu se va potoli, iar eu nu-mi găsesc puterea în suflet să o fac să tacă și să-mi asculte poruncile. Și crede-mă că am încercat!

— Da, fiica ta este frumoasă, deșteaptă și foarte ambițioasă. Își va pune viitorul soț pe foc în curând, de asta sunt sigură. Râseră amândoi. Dar de ce Baldur?

— Nu țin neapărat să fie el, dar nu mi-ar strica. Are un regat mare, bogat și bine apărat și am auzit despre el că este un războinic neînfricat, dar un om corect. Am auzit și că este un bărbat frumos, așa că, cine știe, poate o să-l placă și atunci putem porni de acolo. I-am promis că nu o voi forța niciodată

să ia un soț care să nu-i fie pe plac, că nu o voi folosi pentru alianțe, de niciun fel.

Aradia știa foarte bine despre ce vorbea regele, fusese acolo când i se făcuse promisiunea Corneliei și știa că nu își va lua cuvântul înapoi. Dar regele avea dreptate, fiica lui nu părea să se gândească la măritiș, iar faptul că nu era obligată să o facă, îi împingea gândurile și mai departe.

— Să așteptăm sosirea acestui vestit crai, bine? Cine știe, poate că am să-l păstrez pentru mine. Aradia se îndepărtă de rege râzând.



Ușor, ușor începuseră să se zărească zidurile cetății. Pandora închise ochii și se gândi la tot ceea ce se întâmpla. Era îndrăgostită de Enar, voia să își petreacă tot restul vieții alături de el, însă toate sentimentele îi dădeau o stare de neliniște și își simțea stomacul strângându-se puternic. Poate din cauza faptului că era pentru prima oară în viața ei când iubea pe cineva, un sentiment cu care nu prea știa ce era de făcut.

— Mergeți voi înainte, am să vin și eu.

Enar știa mai bine decât să pună întrebări, așa că dădu din cap în semn de aprobare și porni mai departe.

— Este totul bine?

— Da, sigur. Pandora știe mai bine ce are nevoie să facă, nu a mai văzut-o pe Aradia de multă vreme și cred că are emoții, cu toate că nu va dori să recunoască.

— Vei fi un soț minunat, frate!

— Și tu, Baldur, chiar dacă nu vrei să auzi așa ceva.

Cei doi frați porniră mai departe, trebuiau să recunoască

faptul că erau destul de înfometăți, drumul fusese mai lung decât se așteptaseră. Gândul la ospățul care îi aștepta îi făcea nerăbdători să ajungă.

Pandora aștepta ca micul ei alai să nu se mai zărească înaintea, după care descălecă. Pădurea era deasă și avea un miros curat și plăcut.

— Nu am crezut că o să-mi auzi chemarea.

— Oh, soră dragă, mereu te-am auzit!

— Am crezut că toată iubirea asta te-a făcut să-ți astupi urechile...

Cele două se luară în brațe și rămaseră așa, nemișcate, vreme îndelungată.

— Lasă-mă să te privesc, draga mea...

— Vrei să vezi cum s-au așternut anii peste chipul meu, hm?

— Vorbești prostii, arăți tare bine!

— Și tu, Aradia, dar asta nu este o noutate, timpul este prietenul tău.

Pandora era atât de frumoasă, cu părul lung, de culoarea frunzelor de toamnă și ochii scânteietori, îmbrăcată în costumul de călărie, cu cizme lungi și învelită într-o pelerină lungă de lână.

Aradia știa, sigur că știa. Voia să o îmbrățișeze, dar nu era secretul ei, avea să o lase să rostească toate acele vorbe atunci când avea să fie pregătită. Îi fusese dor de ea, de prezența ei, chiar dacă îi era mereu în gânduri și-n suflet. O luă de mână și simți o fulgerare ciudată, o durere pe care o resimți până-n tălpi.

— Hai să mergem, sunt sigură că prințul tău se va îngrijora în curând.

Pandora pufni în răs.

— Te rog frumos, știe prea bine pe cine ia de soție, a renunțat să-și mai pună întrebări și să se îngrijoreze. Mai greu este atunci când vine vorba despre luptă, îi văd chipul strângându-se de teamă, dar eu nu vreau să mor înainte ca inima să înceteze să-mi bată, știi?

Aradia o prinse de mână și o strânse tare. Sfârșitul Pandorei avea să vină pe câmpul de luptă, văzuse asta de când o cunoscuse. Închise ochii încercând să-și alunge din minte imaginea sângelui proaspăt curgând pe pământul rece.

— Aradia, haide să-i lăsăm pe bărbați să vorbească, eu aș vrea să petrec un pic de timp cu tine!

Alergară împreună spre iatacul Aradiei, ținându-se strâns de mâini. Erau atât de diferite și totuși Pandora era persoana care o cunoștea cel mai bine.

Prima dată când cele două se întâlniseră, aparent dintr-o pură întâmplare, Aradia văzu întreaga poveste a drăguței cu părul de culoarea frunzelor arămii, desfășurându-se în fața ochilor săi.

Alistar era un extraordinar vrăjitor, care primise de la zei darul viziunii. Vrăjitorul îi stătea alături unei regine numite Petra, ce jurase că întreaga ei lume avea să fie câmpul de luptă și nimic altceva. Împreună erau de neînvinși, armatele ei erau puternice, iar ochii lui vedeau în lumea de dincolo. Nimic nu îi putea lua prin surprindere, iar zeii îi priveau cu ochi dulci. O rară combinație.

Dar cum lucrurile nu sunt niciodată atât de simple, cei doi s-au îndrăgostit, dorința creștea pe zi ce trece tot mai mult, era tot mai mare și mai puternică, până când a devenit greu de controlat. Nu se gândeau la nimic altceva, doar unul la altul.

Și într-o zi s-au lăsat pradă ei. Unul peste altul, încolăciți ca năpârcile la soare, erau orbi în fața lumii înconjurătoare.

Dar atingerile nu le mai erau suficiente, nu-și doreau altceva decât să-și unească destinele, chiar dacă asta însemna că jurămintele aveau să fie încălcate. Alistar știa prea bine ce însemna una ca asta, Întunericul nu avea să se lase cu una cu două, răzbunarea lui avea să fie cruntă, dar nu avea încotro.

— Te iubesc și vreau să fi soțul și regele meu.

— Am făcut o promisiune și nu o vom putea încălca, trebuie să știi că zeii nu ne-o vor îngădui.

— Știu, dar aș renunța cu drag la regat și la putere pentru tine.

Vrăjitorul încercă să-i facă pe zei să-și plece urechea la necazurile lui, pentru că o iubea din tot sufletul pe regină și adevărul era că nu-i mai păsa de puterile sale de mult. Dar zeii erau tăcuți, zi după zi, rămâneau fără vorbă.

Regina și vrăjitorul său se lăsară pradă iubirii care le mistuia măruntaiele. Ea născu o fiică, pură și de-o frumusețe extraordinară. Fusesse singurul lor vis, iar ei nu știuseră acest lucru. Bucuria lor fusesse un sentiment necunoscut, copleșitor și de neegalat.

— Ai avut dreptate, regina mea, nimic nu se compară cu iubirea noastră, iar acest ghem de fericire stă ca dovadă. Voiesc să stau lângă tine, atâta viață cât mai am.

Își luă fiica în brațe și o privi zâmbind.

— O vom numi Pandora, căci zeii au înzestrat-o cu atâtea bogății, le văd curgându-i în sânge. Dar ea va fi plata unei promisiuni încălcate, iar Întunericul o va urmări neîncetat.

Regina se apropie de vrăjitorul ei și-l îmbrățișă cu putere.

— Va fi puternică fiica noastră, dragul meu și noi o vom iubi până la sfârșitul vieții și dincolo de ea.

Cei doi își amestecară sângele într-o veche cupă de argint, băură din el și apoi își rostiră jurămintele de credință. Petra și Alistar erau soț și soție, pe vecie.

— De aici înainte doar soția ta va fi cea care îți va șopti în ureche, zeii vor tăcea. Iubește-o, căci sfârșitul este aproape.

Asta auzi Alistar în acele momente și știa de unde îi veneau vorbele acelea nemiloase. Și cu adevărat zeii tăcură. Regina nu voise să se despartă de armata ei iubită, iar câmpul de luptă o chema neîncetat. El o urma cu capul plecat de iubirea pe care i-o purta. Dar regina își pierdu iubitul la scurt timp după aceea, într-o luptă oarecare.

De atunci, ea își luă doar haine negre, iar inima îi rămase împietrită de durere. Întreaga viață, Pandora auzise despre tatăl ei, despre puterile lui și despre sacrificiul pe care el îl făcuse pentru iubire.

Pandora moștenise darul tatălui ei, ochii săi vedeau departe, în lume și în timp, însă nu voise niciodată să se folosească de el. Își petrecuse viața alături de mama ei, regina în haine negre, amândouă în șaua calului, amândouă mereu pe câmpul de luptă.

Când mama ei căzu, rosti numele vrăjitorului ei pierdut și îi întinse fetei sale coroana sa prețioasă. Pandora se urcă pe tron și primi conducerea deplină a armatelor din regat. Când soarta i-o scoase în cale pe Aradia, aceasta văzuse imediat puterile pe care le avea și pe care se străduia să le nege din răspuțeri.

Aradia o privea mereu și îi știa puterile, dar nu vorbeau despre ele niciodată.